

Bedkommende vil udtale, at jeg anser dette Spørgsmaal for at være et saadant, som hører ind under Følgekirken's indre Ordning, og at jeg derfor, saavidt muligt, vil holde mig udenfor Forhandlingen derom.

Berg: Man kunde ønske, at det ærede Medlem nærmere vilde have godtgjort sin afvigende Anskuelse fra, hvad jeg antager, der er Flertallets i denne Sag med Hensyn til den Paaftand han fremsatte, at det er en Sag, Rigsdagen ikke skal røre ved. Skal Sagen omordnes ved Lov, skal man søge at faae bort fra Administrationen og over til Befolkningen den Ret at antage Præster, maa det ske ved Lov, derom tror jeg, der ingen Tvivl er i Almindelighed; jeg veed ikke, hvor man skal søge hen for at faae det gjort, naar det ikke skal ske ved Rigsdagen. Jeg er af den Anskuelse, at den Paaftand om, at dette Forhold ikke i Ordets strengeste Forstand ligger indenfor Lovgivningens Omraade, ikke er holdbar. Det er min faste Overbevisning, og jeg har med Opmærksomhed lyttet til de Meninger, der ere fremsatte og læst de Betragtninger, der ere fremkomne, men jeg har ikke fundet noget som helst Holdbart for den modsatte Paaftand. En Sag af saa overordentlig Betydning for den største Del af det danske Folk skal man dog ikke saaledes skyde fra sig. En anden Sag er det: Kan det ærede Medlem faae den Erkjendelse bragt tilveie, at samtlige Midler, der nu anvendes af den danske Følgekirke, komme ind i Statskassen, og faae et Botum af Følgekirken's Medlemmer for, at de ikke ønske nogen Forbindelse med eller Understøttelse af Staten, da skal jeg gaa med det ærede Medlem, og da overlade vi Ordningen af dette Spørgsmaal til Følgekirken's egne Medlemmer i Forbindelse med deres geistlige Bestyrelse; men saalænge Følgekirken forlanger at bruge saa betydelige Midler af Statens til sit Diemed, saa længe maa Følgekirken taale, at Statens Lovgivningsmagt befatter sig med Forhold, der berøre Kirken's ydre Anliggender. Dette er en Opfattelse, som jeg tror, er fuldkommen korrekt, og vi vilde ivigte vor Pligt mod Folket, som har sendt os, hertil, hvis

vi gabe en anden Paaftand Medhold her i Salen.

Sable: Jeg havde ikke troet, at det skulde have været nødvendigt for mig yderligere at udvikle det Standpunkt, jeg indtager i denne Sag, men den ærede sidste Taler har benyttet mine sidste Utringer, som jeg troede vare fremsatte med Bessedenhed og i al Korthed, til at neblægge en Indsigelse imod „den Paaftand“, jeg fremsøgte. Jeg har ikke fremsøgt nogen Paaftand, men jeg har kun villet gjøre Rede for et Standpunkt, som jeg tror, er berettiget for den Enkeltes Bedkommende. Kan man ikke i alle Sager følge sit politiske Parti, forekommer det mig, at der altid er en vis Redelighed i at sige det klart og tydeligt, at man med Hensyn til et vist Spørgsmaal ikke kan følge med de Andre; thi man veed da, hvad man har at rette sig efter. Naar det ærede Medlem har sagt, at der ikke er fremkommet Nogetsomhelst, som kunde tale for den Opfattelse, jeg har, forekommer dette mig at være lidt strengt sagt af det ærede Medlem, thi naar der er Tale om, at Følgekirken's Sager skulde ordnes ved Lov, have vi dog altid adskillt den Side af Følgekirken's Virksomhed, som laa ind under Rigsdagens Omraade, og den Side deraf, som vi alle maa være enige om, maa ligge ind under selve Følgekirken's Omraade; saaledes har jeg idetmindste opfattet Sagen. Jeg for mit Bedkommende paaftaar ikke, at jeg er fuldstændigt klar med Hensyn til et saa vanskeligt Spørgsmaal; men min Stilling er en saadan, at jeg ikke kan gjøre Regning paa og heller ikke bør lægge Besslag paa Thingets Tid for en længere Udvikling. Det er imidlertid min fuldstændige Overbevisning, at der fra Rigsdagens Side meget godt kan gjøres en saadan Adskillelse, hvorved den faar Leilighed til at sige: For de Midler, vi byde,

Rettelser.

Sp. 525, S. 20—21 f. o., „tatter jeg for mig“ læs: „er det mig ligegyldigt.“